

Așa-zisa doctrină a sfințirii în lumina Cuvântului lui Dumnezeu¹ – Autor necunoscut

Faptul că Cuvântul lui Dumnezeu învață ce este sfințirea este cunoscut de orice cititor atent al Scripturii; într-adevăr, mii de oameni vor mărturisi cu ușurință că este un adevăr foarte binecuvântat și prețios. S-a scris și s-a discutat mult despre el și în zilele noastre. Deci, dacă ar fi necesar vreodată, atunci astăzi, când Satana face eforturi atât de mari pentru a răspândi doctrine false și rele și pentru a jefui poporul lui Dumnezeu de adevăr, se cuvine să comparăm cu atenție ceea ce se învață despre acest subiect, cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu și să examinăm dacă „oamenii sfințirii”, așa cum sunt numiți în mod obișnuit, susțin cu adevărat adevărul potrivit lui Dumnezeu sau dacă au căzut în capcana pusă cu viclenie de dușman.

Sute, chiar mii de suflete sincere au fost tulburate de învățăturile lor; ei caută în zadar să atingă acea stare de perfecțiune despre care se vorbește și, nereușind să atingă scopul dorit, devin nefericiți, iar unii cad în confuzie totală. Aceste rânduri au fost scrise pentru a veni puțin în ajutorul unor astfel de suflete; și, de asemenea, în speranța că Domnul, în marea Sa îndurare, le poate folosi pentru a-i elibera pe unii din robia în care un astfel de sistem de învățătură cu siguranță îi va aduce.

Cineva a spus odată că satan nu este niciodată atât de periculos ca atunci când vine cu Biblia în mână. Și dacă el vine în acest fel, cu siguranță că este posibil ca noi să-l înfruntăm victorioși doar dacă mânuim aceeași armă în puterea Duhului lui Dumnezeu. Așadar, se pune imediat întrebarea pentru noi: vor rezista doctrinele apărute în zilele noastre la testul Cuvântului lui Dumnezeu, sau se va descoperi că puterea înșelătoare a vrăjmașului se ascunde sub exteriorul frumos?

Deoarece referirea la condițiile americane nu apare nicăieri într-un mod de neînțeles sau deranjant pentru cititorul german și întrucât eseul în sine conține o cantitate extraordinară de informații interesante și instructive cu privire la chestiunea sfințirii, care preocupă atât de multe minți, ni s-a părut potrivit să îl redăm fără modificări. Fie ca și în traducerea germană să se dovedească a fi „un cuvânt la timpul său”, spre binecuvântarea și folosul multora!

Să încercăm mai întâi să expunem pe scurt doctrinele și punctele de vedere cu privire la sfințire (pentru a descrie efectele acestui sistem doctrinar s-ar umple volume) și să redăm câteva dintre exemplele date de obicei, iar apoi să aplicăm standardul Cuvântului lui Dumnezeu pentru a stabili dacă aceste doctrine sunt de la Dumnezeu sau nu.

Se afirmă că păcatul lăuntric sau „vechea natură” ar fi scos din cel care este sfințit, fiind curățat de el prin „botezul cu foc”, și că nu ar mai fi rămas nimic altceva decât ceea ce este desăvârșit și sfânt. Cel care a primit acest botez cu foc trăiește fără păcat. Umblarea lui este sfântă, inima lui este desăvârșită, iar dragostea lui pentru Dumnezeu și pentru oameni corespunde cerințelor Legii: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Luca 10.27).

W., un lider recunoscut al oamenilor sfințeniei, scrie: „De aceea, cel care este sfințit păzește toate poruncile lui Dumnezeu cu toată puterea lui”. Și mai departe: „Dragostea i-a curățit inima de orice răutate și de orice dispoziție rea, l-a purificat de mândrie ...”.

¹ Eseul de mai sus, al cărui autor este un bine-cunoscut lucrător în lucrarea Domnului din America, a fost trimis de un prieten. El a fost publicat inițial în limba engleză sub titlul: „Is sin burnt out?” (Este păcatul ars?) și a fost inițial destinat doar cititorilor americani.

Părerile diferă în privința continuării acestei stări de perfecțiune fără păcat. Unii pleacă de la ideea că, odată sfințit, nu se mai poate păcătui, în timp ce alții susțin că cineva poate „cădea din sfințire”, așa cum este posibil ca cineva să cadă din îndreptățire. O examinare atentă a exemplurilor și principiilor Scripturii va arăta că opiniile ambelor părți sunt eronate și contradictorii.

Să examinăm mai întâi câteva din pasajele din Scriptură și exemplele pe care le citează ei, iar apoi să analizăm puțin mai îndeaproape învățătura Sfintei Scripturi cu privire la acest subiect. Ei îl citează pe David ca fiind un om care a atins sfințenia, dar nu în legătură cu iertarea păcatelor sale. Nu, spun ei, David, *după ce* păcatele i-au fost iertate, a trebuit să mai facă un pas, înainte de a atinge perfecțiunea; altfel nu ar fi strigat: „Creează în mine o inimă curată, Dumnezeule, și înnoiește înăuntrul meu un duh statornic” [Psalmul 51.10]. Ca răspuns la această rugămintă de implorare, David a fost sfințit. Natura stricată a dispărut din el și nu a mai putut păcătui! - Aceasta este învățătura lor. Dar dacă ar fi urmărit puțin mai departe istoria lui David, ar fi știut că, ani mai târziu, cu ocazia recensământului poporului, David a trebuit să-i spună lui Dumnezeu: „*Am păcătuیت mult, că am făcut aceasta*” (2 Samuel 24.10). Ce contradicție! Dacă David a fost sfințit în sensul la care se referă ei, cum de a mai putut păcătui?

Înainte de a merge mai departe, am dori să observăm, pentru a nu fi înțeleși greșit, că, deși susținem cu cea mai mare fermitate că păcatul se află în credincios și că rădăcina va rămâne atâta timp cât el rămâne pelerin în acest trup, nu afirmăm deloc că este imposibil să fim eliberați de sub *puterea* lui; pentru că există atât o eliberare din *robie* ca și de *vina* păcatului. Oricine știe ce este eliberarea, experimentează și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu: „Păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră” [Romani 6.14]. Iar atunci când cineva înțelege prin credință adevărul că a „murit împreună cu Hristos” [Romani 6.8] și că, prin urmare, este „eliberat de păcat” [Romani 6.22], păcatul încetează să mai fie stăpânul său. Carnea încă mai există, dar umblarea creștină este „în Duhul”; și în puterea Duhului, prin vigilență constantă și rugăciune, carnea este ținută pe locul morții. Această idee este foarte diferită de ideea că păcatul este atât de complet „ars din noi” încât nu mai rămâne niciun impuls rău, împotriva căruia trebuie să veghem în mod constant.

Să aruncăm acum o scurtă privire asupra învățăturii potrivit căreia *cei care au fost odată sfințiți nu mai pot păcătui*. Scriptura ne dă un singur exemplu de Persoană, care nu a putut păcătui și nu a păcătuیت. Această Persoană era mult laudatul nostru Domn Isus, despre care se spune: „sfânt, nevinovat, fără pată” [Evrei 7.26] și așa mai departe. Aceasta nu se spune despre nimeni altcineva. Dar nu numai atât; chiar și la acei oameni care au fost trimiși de Dumnezeu într-un mod special și în care Duhul Sfânt a lucrat cu putere, faptele cărnii s-au arătat, ceea ce se constată fără îndoială că persoanele sfințite *puteau păcătui și au păcătuیت*. Să ne gândim, de exemplu, la Petru, un om aflat în fruntea celor care au fost aleși în mod special și trimiși de Dumnezeu. După ce Duhul Sfânt Și-a făcut locuința în el, și după ce el fusese deja foarte mult folosit de Dumnezeu, a fost găsit fățarnic împreună cu alți iudei, iar apostolul Pavel spune în legătură cu el: „m-am opus lui pe față, pentru că era de condamnat” [Galateni 2.11]. Nu cred că cineva va lua păcatul atât de ușor încât să spună că prefăcătorii și înșelăciunea nu sunt un păcat!

Aceiași oameni, care afirmă că odată sfințit nu s-ar mai putea păcătui, spun și că nu ar mai avea păcat în ei. S-au gândit ei vreodată la ceea ce spune apostolul Pavel atunci când le scrie credincioșilor din Corint: „Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere” [1 Corinteni 9.27]? De ce și-a disciplinat Pavel trupul, dacă nu mai exista niciun păcat în el? Chiar și după ce apostolul a fost „răpit în al treilea cer”, a trebuit să aibă „o țepușă pentru carne”. Acest spin dureros era necesar pentru el. Și de ce? El însuși dă răspunsul: „ca să nu mă înalț” [2 Corinteni 12.2,7]. Așadar, aflăm din Cuvântul lui Dumnezeu că până și apostolul Pavel a fost capabil să se umfle de mândrie după

această experiență minunată și unică și că Dumnezeu, în credințioșia Sa, a trebuit să-i trimită o disciplinare pentru a preveni efectul păcatului. Ar putea fi scos mai clar în evidență faptul că păcatul nu fusese nimicit complet din el? Nu, nici măcar în cazul apostolului Pavel nu a fost așa. Sursa rea, impulsul rău era încă acolo și trebuia ținut în frâu.

A avut Hristos nevoie vreodată de o țepușă pentru carne? Nu, pentru că în El nu era păcat. Dar la toți oamenii celebri din Vechiul și Noul Testament, atunci când se spune ceva din istoria lor, se găsesc și greșeli. La cine nu s-au arătat efectele instinctului rău din interior? Ei bine, dacă așa stau lucrurile, atunci această forță motrice rea trebuie să fie prezentă! Așa cum am spus, Dumnezeu ne prezintă un singur Om desăvârșit, și acesta este propriul Său Fiu. Numai El singur a putut spune: „Cine dintre voi Mă dovedește de păcat?” [Ioan 8.46].

În afară de mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, experiența sufletelor temătoare de Dumnezeu din zilele noastre confirmă, de asemenea, același adevăr, și anume că natura păcătoasă nu este îndepărtată din credincios. Numeroasele exemple de pași greșiți (da, chiar pași grav greșiți) printre cei care pretind că au atins starea de sfințenie deplină sunt, de asemenea, o dovadă puternică a aceluiasi lucru; nu mai este nevoie să spun că în afară de aceasta au adus și o mare dezonoare lui Hristos și adevărului. Pentru a arăta cât de mult se extinde doctrina cu care ne ocupăm, voi cita o declarație făcută de un predicator al sfințeniei de la amvon. El a spus despre o tânără femeie care predicase pentru el: „Ea este la fel de curată, precum Hristos Însuși este curat”. Această afirmație este bine atestată; dar penița aproape se opune în a scrie o astfel de blasfemie. Ce exemplu de „sfințenie” este să egalizezi în puritate pe bieții muritori lipsiți de viață cu Fiul lui Dumnezeu! Consecința firească a unei astfel de doctrine este că adeptii ei ajung de obicei să se laude cu sfințenia lor și că mulți dintre ei devin destul de îngâmfați de ea, dând astfel o nouă dovadă că păcatul este încă în ei; căci îi conduce împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, care spune: „Nu cine se recomandă pe sine este aprobat, ci acela pe care Domnul îl recomandă” (2 Corinteni 10.18).

Cu mulțumire adusă lui Dumnezeu, să adăugăm aici că predicatorul care a făcut declarația de mai sus s-a întors în anii următori din eroare și, după ce i s-au deschis ochii, a dat o mărturie convingătoare împotriva opiniilor pe care le-a glorificat anterior. Într-o broșură publicată de el, el spune: „Nu există niciun pasaj din Scriptură din care să rezulte ideea că creștinul ar putea fi eliberat de carne atâta timp cât el se află de această parte a mormântului”; iar în alt loc: „Dar dacă susții adevărul și nu dorești să induci sufletele în eroare, nu le spune niciodată că trebuie să se aștepte la distrugerea naturii carnale; pentru că, în ciuda a toate, carnea încă trăiește. Ea este acolo; și dacă nu iese la iveală sub o formă, ea se arată ca mândrie spirituală subtilă; se răspândește în spiritul judecării”.

Exemplele date: David, Petru, Pavel și cei pe care i-am cunoscut personal, dovedesc astfel nebunia celor care pretind că nu mai au niciun păcat în ei. Iar Cuvântul lui Dumnezeu tranșează definitiv problema prin cuvintele: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1.8). Numai acest pasaj din Scriptură este suficient pentru a răsturna întregul edificiu doctrinar despre care vorbim.

Să ne îndreptăm acum puțin la cealaltă clasă, la cei care spun că cineva ar putea „cădea dintr-o stare sfințită”. Sunt opiniile lor mai coerente sau mai scripturale decât cele ale celor care, pe baza pretenției lor de a fi sfințiți, declară că le este imposibil să păcătuiască? Să ascultăm ce au ei de

spus. Ei învață: „Dumnezeu Însuși vine în inimă și mătură tot ce este respingător”². În același timp, însă, ei afirmă că există unii care „nu au vigilența necesară” și așa mai departe, și că aceștia primesc atunci „o nouă infuzie de rău de la un dușman mereu prezent în exterior”. Ar putea exista ceva mai incongruent decât să spui că natura stricată *ar fi arsă din credincios* prin „botezul cu foc”, *dar că ea este insuflată din nou în cei care nu sunt vigilenți* prin viclenia lui satan? Primim a doua oară natura păcătoasă prin moștenire sau prin insuflare? Și câte botezuri cu foc ar trebui să fie?

Poate că aici ar fi potrivit să discutăm pe scurt întrebarea: Cum dobândim de fapt natura păcătoasă? Cuvântul lui Dumnezeu ne dă un răspuns simplu și clar, atunci când îl lasă pe psalmist să spună: „Iată, am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a zămislit mama mea” (Psalmul 51.5). Mai citim: „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6). Carne este natura stricată, păcătoasă, pe care o avem în legătură cu trupul natural,³ și care este inseparabilă de el atâta timp cât suntem în pelerinaj aici, sau atâta timp cât trupul nu este încă răscumpărat (Romani 3.11,23; Eclesiastul 7.20). Chiar și pruncul, care nu cunoaște nimic despre pornirile păcatului, posedă această natură păcătoasă: el este „născut în nelegiuire”. Apostolul Ioan, pe care acei învățători îl prezintă ca pe exemplul glorios al unui om de la care păcatul a fost „îndepărtat”, spune nu numai: „pentru adevărul care rămâne în noi și va fi cu noi pentru totdeauna” [2 Ioan 2], ci și: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi” [1 Ioan 1.8]; și a spus amândouă acestea prin Duhul Sfânt. Astfel, vedem, fie că avem de-a face cu un copil nevinovat, fie cu un credincios în vârstă, că păcatul locuiește în amândoi; cu alte cuvinte, moștenim o natură păcătoasă, care rămâne cu noi atâta timp cât suntem în trup.

Acum am dori să subliniem că prietenii noștri disting două etape sau stadii în drumul creștinului. Ei vorbesc despre prima stare de har, sau „starea de a fi îndreptățit”, și despre „a doua binecuvântare”, sau „experiența mai superioară” - apropo, expresii pe care nu le găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Aceste stări sunt explicate după cum urmează: în prima, se cunoaște iertarea păcatelor; în cea de-a doua, „Duhul Sfânt vine în inimă ca sfințitor”. În continuare, rămânem sfințiți doar atâta timp cât „ne considerăm răstigniți”. Din nou trebuie să spunem: Ce afirmații

² Unde se găsește un pasaj din Scriptură pentru această afirmație? Fără îndoială că ei se referă la Matei 3.11,12: „Cel care vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-I duc sandalele; El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc: Cel a cărui vânturătoare este în mâna Sa; și *Își va curăța în întregime aria și Își va aduna grâul în grânar*, iar pleava o va arde cu foc de nestins”. Dar dacă „aria” trebuie să fie inima, am dori să ne întrebăm: ce este atunci „grâul” și ce este „grânarul”, în care se adună grâul?

Pasajul se referă exclusiv la Israel. Domnul venise în Israel, aria Sa de treierat, pentru a separa grâul de pleavă; grâul sunt cei neprihăniți, iar pleava, cei păcătoși. El i-a răscumpărat pe cei neprihăniți, vărsându-și sângele pentru ei, și i-a botezat cu Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii. Botezul cu foc este judecata veșnică a celor răi din partea Domnului, care va avea loc la revenirea Sa. Prin urmare, botezul cu Duhul Sfânt a avut deja loc, botezul cu foc este încă viitor.

W., pe care l-am citat deja mai sus, spune: „Focul este simbolul dragostei”; dar el nu oferă niciun pasaj din Scriptură pentru acest gând. Pentru un cititor atent al Scripturii, este însă clar că focul este *simbolul judecății lui Dumnezeu*, așa cum arată deja expresiile „foc de nestins” și „iazul de foc”; și în 2 Tesaloniceni 1.8 se spune că Domnul Isus va veni „într-o flacără de foc, aducând război peste cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu”. În multe alte pasaje, focul semnifică același lucru, și niciodată nu-L găsim pe Dumnezeu schimbând sensul simbolurilor. Astfel, de exemplu, drojdia nu este într-un caz o imagine a răului, iar în celălalt o imagine a binelui; dimpotrivă, ea este folosită în Cuvântul lui Dumnezeu exclusiv în primul sens.

³ Expresia „carne” sau „trup” este folosită în mod diferit în Scriptură; dar acolo unde este folosită în contrast cu „duhul”, ea desemnează natura păcătoasă, pe care noi toți am moștenit-o de la Adam și cu privire la care Pavel spune: „în mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” [Romani 7.18].

ciudate! Ce contradicții! Dumnezeu vorbește despre pecetluirea cu Duhul Sfânt „pentru ziua răscumpărării” [Efeseni 4.30], dar nu ca despre ceva pe care îl posedăm într-o zi pentru a-l pierde din nou în ziua următoare. Iar în ceea ce privește „a se considera pe sine răstignit”, Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește niciodată în acest fel. Chiar și dintr-un punct de vedere pur uman, este inconsecvent să spui despre o persoană care a murit pe cruce că *ar trebui să se considere răstignită*.

În Romani 6 găsim gândurile lui Dumnezeu cu privire la a fi răstignit: „omul nostru cel vechi *a fost răstignit cu El {Hristos}*, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca noi *să nu mai fim robi ai păcatului*” [Romani 6.6]. Aici vedem că celui care este „răstignit cu Hristos” i se dă putere împotriva păcatului, astfel încât să nu-i mai *slujească* acestuia. Cum am putea sluji la ceea ce, conform afirmației aceluia, nu mai există? Dar Dumnezeu nu ne spune că păcatul *a încetat să mai existe*; dimpotrivă, El îl îndeamnă pe cel *care a fost răstignit cu Hristos să nu mai slujească păcatului*, ceea ce dovedește în mod clar că acesta este încă acolo, chiar și după ce „omul nostru cel vechi” a fost răstignit cu Hristos.

Prietenii noștri denaturează și mai mult acest pasaj, spunând că numai cei care posedă „a doua binecuvântare” ar fi „răstigniți cu Hristos”, în timp ce Dumnezeu spune acest lucru despre *toți* creștinii credincioși. În continuare, Dumnezeu ne cere să ne „socotim morți față de păcat” [Romani 6.11] pentru că suntem răstigniți cu Hristos: *morți față de păcat, dar vii pentru Dumnezeu*. Iar concluzia care se trage de aici este: „Deci păcatul să nu domnească *în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui*” [Romani 6.12]. Prietenii noștri, dimpotrivă, spun că cineva în starea de răstignit „nu mai are păcat în el”. Ar trebui ca Dumnezeu să ne ceară acum să ne considerăm morți față de ceva care nu mai există? Sau ar trebui să ne îndemne să nu mai permitem ca în trupurile noastre să domnească ceea ce a fost nimicuit cu desăvârșire din ele? Trebuie doar să gândești puțin la aceasta, pentru a-ți da seama cât de înșelătoare și complet contrară Cuvântului lui Dumnezeu este învățătura lor în această privință.

Pentru a evita neînțelegerile, am dori să subliniem aici că Scriptura face o distincție clară între „a fi în carne” și a avea „carnea în noi”. În Romani 8.9 ni se spune că nu suntem *în carne*, ci *în Duh*, dacă în adevăr Duhul lui Dumnezeu locuiește în noi. Prietenii noștri ai sfințirii confundă aceste două lucruri spunând că, dacă nu mai suntem „în carne”, atunci păcatul sau carnea este complet îndepărtată din noi. Dar o examinare mai amănunțită a acestui capitol arată clar contrariul. Referindu-se la primul verset, ei spun că „nu mai există nicio condamnare”, pentru că păcatul este îndepărtat în întregime; nu mai există nimic care să fie de condamnat. Dar ei nu țin seama că cuvintele „decă acum nu este nici o condamnare” sunt valabile „pentru cei în Hristos Isus”. De asemenea, ei neglijează să facă aplicația pe care Dumnezeu o face puțin mai departe în acest capitol, când citim: „Dar dacă {voi}”, adică cei care sunt în Hristos Isus, pentru care nu mai există nici o condamnare, „dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi” [Romani 8.13b]. Să se observe, că noi trebuie *să facem să moară faptele trupului prin Duhul*; dar numai cel care are Duhul și nu este „în carne” pot face aceasta. Prin urmare, nu există nicio contradicție atunci când spunem că cineva care „nu este în carne” are totuși carnea în el.

În Romani 8.1 auzim că suntem „în Hristos”; în versetul 9 că suntem „în Duhul”; una descrie poziția noastră, cealaltă starea în care am fost aduși. Ambele ne sunt asigurate prin răscumpărare, prin aceea că Hristos a murit pentru noi, pentru a ne elibera de poziția noastră anterioară în Adam. Odată, El a trebuit să se ocupe de păcat și, de aceea, potopul mâniei lui Dumnezeu a trecut peste capul Său consacrat. Sabia dreptății divine era trezită împotriva Lui, când a purtat păcatele noastre în propriul Său trup pe lemn: căci Dumnezeu, în sfințenia naturii Sale, trebuie să pedepsească păcatul oriunde îl găsește. Și când propriul Său Fiu Preaiubit și fără pată a stat în locul nostru,

loviturile, pe care noi le meritam, au căzut asupra Lui. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu!, toate acestea au trecut, iar problema păcatului este rezolvată pentru totdeauna. Judecata a fost purtată, moartea a fost înfrântă și satan a fost învins, iar acum Hristos este un Om dincolo de moarte, dincolo de păcat și de puterea lui satan. El a înviat și a fost glorificat, iar noi suntem în El, dincolo de tărâmul condamnării: poziția noastră este sigură, neschimbătoare și veșnică.

Prin Duhul Sfânt intrăm în cunoașterea poziției minunate, care este acum a noastră, deoarece El mărturisește cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu și în favoarea lui Dumnezeu. De asemenea, Duhul Sfânt locuiește în noi ca o putere care ne ocrotește în inimă și în viață atât de legăturile și căile rele, cât și de activitatea răului din noi; iar această putere este mai mare decât puterea cărnii. „umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii” (Galateni 5.16) Astfel, vedem din Cuvântul lui Dumnezeu că cei care primesc poziția creștină nu mai sunt considerați ca fiind în carne sau în Adam, ci ca fiind în Hristos Isus, și că ei posedă Duhul Sfânt ca putere în umblarea și în slujirea lor.

În ceea ce privește acești credincioși, care au ajuns la acel mult discutat stadiu superior de perfecțiune, W., scriitorul pe care l-am citat deja în repetate rânduri, spune următoarele: „Rămâne, așadar, că creștinii sunt acum desăvârșiți în sensul că nu mai fac niciun păcat și sunt eliberați de gânduri rele și de înclinații rele”. În această privință aș dori să întreb: Oare W., când a scris aceste cuvinte, putea el avea speranța despre care este vorba în 1 Ioan 3.3: „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, așa cum și El este curat”? Versetul 2 arată despre care persoane este vorba în acest pasaj; este vorba despre „copiii lui Dumnezeu”, care au această speranță, iar aceștia sunt caracterizați în Romani 8.14 ca fiind cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Dar prietenii noștri „sfințiți” au o pretenție specială față de aceștia din urmă. Ei bine, dacă ei sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, atunci această speranță ar trebui să fie cu siguranță a lor. Dar ce contradicție, ce inconsecvență! Dacă ei sunt deja „curați” și „desăvârșiți într-un așa fel încât nu mai fac niciun păcat”, atunci nu mai au nimic de care să se curătească! Din moment ce răul este complet îndepărtat din ei, „ars”, cuvântul apostolului nu poate fi pentru ei! Aceasta arată din nou înșelătoria poziției lor, deoarece Dumnezeu spune: „Oricine are speranța aceasta”; și, așa cum am subliniat deja, din contextul pasajului reiese clar că fiii lui Dumnezeu sunt cei care posedă această speranță. Prietenii noștri ai sfințirii, însă, afirmă că nu mai au nevoie de curățire.

Am dori să intrăm puțin mai în detaliu în legătură cu această speranță și curățirea legată cu ea. Subiectul unei speranțe este întotdeauna ceva în viitor; de îndată ce lucrul sperat se realizează, încetează să mai fie o speranță. Speranța, care ne este prezentată în 1 Ioan 3, este aceea că vom fi asemenea lui Hristos. Este o *speranță extraordinar de prețioasă și, dacă suntem capabili să o înțelegem în duh*, ea are un efect asupra inimii și minții noastre, aducându-ne în punctul în care deja acum, în felul nostru de a fi aici și acum, căutăm să fim cât mai asemănători cu Hristos. „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, așa cum și El este curat”. Nu ni se spune că noi *am fi* curați așa cum este Hristos curat; aceasta va fi așa doar atunci când vom fi „*la El*” și „*asemenea Lui*”; dar Hristos este standardul pentru curățirea noastră. Nu numai că noi omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ [Coloseni 3.5], dar există și o creștere în toate spre El, Cel care este Capul [Efeseni 4.15]. Astfel, curățirea continuă în puterea Duhului lui Dumnezeu, care locuiește în noi. Cât timp va continua această curățire? Evident, *atâta timp cât suntem în trup* sau până când vom fi *asemenea Lui*, ceea ce se va întâmpla atunci când El va fi revelat. De asemenea, observă că nu se spune: „cei îndreptățiți” se curătesc, „cei sfințiți” nu au nevoie de ea! Nu, ci „*Oricine are speranța aceasta*”. Așadar, dacă prietenii noștri au această speranță, se curătesc și ei, ceea ce este o dovadă că nu au ajuns încă la starea de curățire desăvârșită.

Părerile sunt împărțite cu privire la întrebarea dacă și credincioșii din Vechiul Testament posedau sau nu această stare de desăvârșire. W. nu crede că au avut această stare de desăvârșire. El spune: „De la Solomon până la Hristos nu a existat niciun om care să nu fi păcătuit. Dar oricare ar fi fost starea celor care erau sub Lege, putem afirma cu siguranță împreună cu apostolul Ioan că, de când a fost predicată Evanghelia, oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește”. El mai spune: „Cineva poate presupune cu privire la sine că a atins „sfințirea deplină” atunci când experimentează că a murit complet față de păcat”; și mai departe: „El nu a murit față de păcat până când păcatul nu este separat de sufletul său; și în *acel moment* trăiește viața deplină a dragostei”. – „Așa este transformarea produsă atunci când sufletul moare față de păcat, de un fel foarte special și mult mai mare decât oricare alta de până atunci, atât de mare încât nimeni nu o poate înțelege până nu o experimentează”.

Să ne întoarcem acum pentru o clipă de la gândurile și învățăturile oamenilor la Cuvântul lui Dumnezeu. Citim în 1 Ioan 3: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu” [1 Ioan 3.9]. Să se observe, că cei care nu pot păcătui sunt cei care sunt „născuți din Dumnezeu”. Dar cine sunt cei „născuți din Dumnezeu”? Aceeași scrisoare ne dă răspunsul în capitolul 5.1, unde se spune: „Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu”. „Născut din Dumnezeu” este, prin urmare, expresia cea mai cuprinzătoare la care ne putem gândi, deoarece include pe *oricine* crede cu adevărat în Domnul Isus. Dacă facem acum aplicarea acestei afirmații, vedem că orice credincios adevărat, fiind născut din Dumnezeu, nu practică păcatul. Dar prietenii noștri ai sfințirii spun că numai cei care posedă „sfințirea deplină” nu păcătuiesc. Vedem astfel că ei continuă să îngrădească, în limitele pe care ei înșiși le-au stabilit, ceea ce Dumnezeu aplică în general *tuturor* creștinilor credincioși. Nu înseamnă oare aceasta că ei manipulează Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod înșelător? Sau este vorba de necunoaștere?

Pentru unele suflete sincere, totuși, există o dificultate reală în pasajul: „Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul”. Gândesc că dificultatea va dispărea pentru ei, dacă se vor gândi că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, prezintă un contrast în acest pasaj. Este vorba despre copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Ceea ce îi caracterizează pe copiii diavolului este faptul că practică păcatul; ceea ce îi caracterizează pe copiii lui Dumnezeu este exact opusul, și anume că ei *nu practică* păcatul; astfel, ambele clase se dezvăluie. Cei născuți din Dumnezeu sunt copii ai lui Dumnezeu și au fost făcuți părtași la natura divină. Această natură, pe care am primit-o de la Dumnezeu, este cu adevărat fără păcat; prin urmare, *fiind născuți din Dumnezeu*, nu putem păcătui. Noua natură este *sfântă*. Să reținem clar aceasta: credinciosul are două naturi. Una, pe care a moștenit-o de la Adam, este o natură stricată, și toți cei care sunt născuți din carne au parte de ea: „ce este născut din carne este carne”. Cealaltă, natura nouă, este posedată doar de cei care sunt *născuți din nou*. Această natură este fără păcat. „Ce este născut din Duhul este duh” [Ioan 3.6]. Noua natură își găsește plăcerea în Dumnezeu; vechea natură este vrăjmașă lui Dumnezeu și nu poate să se supună legii lui Dumnezeu, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu. (Romani 8.7) Ea este rea până în măduva oaselor. „În mine, adică în carnea mea, nu locuiește nimic bun” (Romani 7.18).

Duhul Sfânt nu caută niciodată să îmbunătățească natura veche; ea este *de neîmbunătățit*. Nici Scriptura nu ne dă motive să credem că ea va fi „arsă” din noi și că, odată ce aceasta s-a întâmplat, am fi curați și fără păcat. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu ne învață în mod clar că cele două naturi sunt prezente în credincios în același timp. „Carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia” (Galateni 5.17). Și prin Duhul trebuie să

ținem carnea în moarte. Dacă acest lucru este clar înțeles, înlătură multe dificultăți în legătură cu această chestiune.

Unii cititori ar putea obiecta: Dacă este adevărat, că credinciosul posedă *două naturi*, atâta timp cât se află în trup, nu va fi el supus robiei vechii naturi păcătoase de-a lungul întregii sale vieți? Noi răspundem fără ezitare: *Nu!* Dumnezeu să fie lăudat! Avem dreptul să ne considerăm „morți față de păcat” în virtutea morții lui Hristos. Există, de asemenea, o putere eliberatoare: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” [Romani 8.2]. Pentru a înțelege aceasta, este necesar să cunoaștem diferența dintre *păcat* și *păcate*. *Păcatul* este natura rea, pe care o posedăm prin moștenire; *păcatele* sunt faptele rele care provin din această natură rea; sau, ca să folosim o imagine potrivită, folosită adesea: păcatul este *pomul*, păcatele sunt *roadele*. Dar, Dumnezeu se ocupă în mod necesar de păcat în mod diferit decât de păcate. El *iartă* păcatele credinciosului; natura nu poate fi iertată, ea este *judecată* și *condamnată*. Copilul meu poate face ceva foarte rău la mânie, iar eu pot ierta fapta rea după aceea; dar nu aș putea ierta patima care l-a determinat să facă răul. Ea rămâne în toată răutatea ei și poate duce la repetarea aceluiași lucru sau la ceva și mai rău, dacă copilul nu este veghetor. Nici Dumnezeu nu ne iartă natura noastră. Neputând găsi nimic bun în carne, El nu poate decât să o condamne; și tocmai asta a făcut în Persoana Fiului Său pe cruce, „trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Nu numai că Mântuitorul nostru binecuvântat a purtat toate păcatele noastre în propriul Său trup pe cruce, dar în El, ca Încercător al nostru, vechea natură rea, sursa tuturor păcatelor, a fost judecată și înlăturată. Ea a fost înlăturată dinaintea lui Dumnezeu; noi am fost răstigniți împreună cu Hristos. Drept urmare, nu suntem făcuți una cu El doar prin moartea Sa, ci și prin învierea Sa. Acum suntem în El, Cel Înviat din morți, și suntem, prin urmare, dincolo de domeniul de dominație al păcatului. Dacă am recunoscut acest adevăr prețios, suntem liberi; nu mai gemem sub robia păcatului. De acum înainte suntem liberi să umblăm „în Duhul” (sau „prin Duhul”) și nu „după carne”. „Umblați în Duhul și nu veți împlini poftetele cărnii” (Galateni 5.16).

Nu toți credincioșii au ajuns la această umblare. Cu regret, nu; unii, care au Duhul Sfânt, nu umblă în puterea Duhului; și despre un astfel de om cu siguranță nu se poate spune că ar fi „spiritual”. Oricât de trist ar fi, nu putem și nu trebuie să închidem ochii la faptul că există mulți creștini „carnali”, mulți care întristează pe Duhul lui Dumnezeu prin care au fost „pecetluiți pentru ziua răscumpărării” [Efeseni 4.30]. Numărul celor care umblă în puterea Duhului, purtând în trupurile lor „moartea lui Isus” și permițând astfel ca și „viața lui Isus” [2 Corinteni 4.10] să se manifeste în trupurile lor muritoare este relativ mic. Mulți, foarte mulți sunt carnali, „umblând după felul de a fi al oamenilor”, permițând cărnii să acționeze în mare măsură, fără a fi judecată. Într-adevăr, sunt mulți credincioși care nu au înțeles *niciodată*, în sens practic, sensul cuvintelor: „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” [Romani 8.2]. Acesta este un fenomen umilitor, care ar trebui să trezească multă rugăciune și mijlocire în inimile noastre.

Este evident că există și trebuie să existe un progres în viața creștină. De exemplu, cineva poate fi născut din nou, dar nu este încă pecetluit; sau cineva poate fi pecetluit și nu cunoaște încă eliberarea. Prietenii noștri adepți ai sfințirii par să confunde aceste etape și experiențe diferite din viața creștină. Eliberarea practică este poate ceea ce ei ar dori să numească „a doua binecuvântare”.

Pentru a-și întări părerea, că păcatul ar fi complet nimic, ei se bazează adesea pe pasajul: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” [1 Ioan 1.7]. Dar cu interpretarea lor a acestui pasaj ajung în cea mai mare încurcătură, deoarece, așa cum îl înțeleg ei, sângele este aplicat de fiecare dată când o persoană cade și este restabilită. Potrivit doctrinei lor, atunci când un păcătos

crede în Isus, este curățit și sfințit prin sânge și prin primirea Duhului Sfânt; iar când mai târziu cade, trebuie să se încreadă din nou în Hristos și este curățit din nou. Într-una din scrierile lor citim următoarele: „Numai păcatul îl face pe om să fie nesfânt; iar înlăturarea păcatului prin sângele lui Hristos și prin locuirea Duhului Sfânt (ca sfințitor) face ca o persoană să fie sfântă”. Același scriitor continuă spunând: „Dacă cineva s-a încrezut în Hristos pentru curățirea sa completă și ulterior a fost biruit de păcat, trebuie să facă din nou același lucru, iar sângele îl va curăța din nou de orice nelegiuire”. Și mai departe: „Păcatul este alungat din fortăreața sa numai prin sângele care purifică totul și poate fi împiedicat să se întoarcă doar prin aceeași putere binecuvântată, prin viața (căci sângele este viața), viața glorificată a Fiului lui Dumnezeu, care curge mereu prin suflet și astfel îl păstrează curat”. Dacă aceste ultime cuvinte sunt luate așa cum sunt scrise, și conform întregii viziuni a scriitorului și a contemporanilor săi ele sunt fără îndoială așa în sensul lor literal, ele sunt respingătoare peste orice măsură. Ele conțin o blasfemie, pe care orice inimă spirituală trebuie să o realizeze imediat. Când Dumnezeu vorbește despre suflet, care este în sânge, El are în vedere pur și simplu viața animală, după cum se poate vedea din Leviticul 17.11, singurul loc unde apare această expresie. Acolo se spune: „Pentru că viața (sau: sufletul) cărnii este în sânge”. Cum am putea să coborâm „viața glorificată a Fiului lui Dumnezeu” la acest nivel, făcând din ea nimic altceva decât viața sau sufletul cărnii? Și unde spune vreodată Scriptura despre sângele lui Hristos că el curge prin sufletul credinciosului pentru a-l păstra curat?

Întregul eseu, din care sunt extrase propozițiile de mai sus, dovedește că autorul nu are o înțelegere adevărată a lucrării Domnului Isus pe cruce. Această lucrare este o lucrare încheiată și desăvârșită și, pe baza răscumpărării realizate pe cruce, fiecare credincios în Isus primește iertarea păcatelor. „... prin Acesta vi se vestește iertarea păcatelor; și de toate de care n-ați putut fi îndreptățiți în legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit în El” (Faptele apostolilor 13.38,39). Din moment ce am fost îndreptățiți de toate, din moment ce tot ceea ce era împotriva noastră a fost înlăturat, avem acces în prezența lui Dumnezeu; am fost aduși în lumină, iar această lumină nu mai poate dezvălui nicio pată sau cusur. Sângele ne-a curățat de *orice* păcat. Această iertare a păcatelor nu este ceva care fluctuează, așa cum consideră unii că este, făcând lucrarea lui Dumnezeu mai puțin permanentă decât chiar lucrarea unei ființe umane. Nu, slavă lui Dumnezeu, este o iertare care este necondiționată și veșnică. Dumnezeu poate ierta în mod just pe baza împăcării depline realizate la Calvar. Dumnezeu, care cunoștea păcatele noastre, le-a pus pe toate pe jertfa fără pată și acolo a fost vărsată mânia unui Dumnezeu sfânt împotriva păcatului; acolo a fost purtată fiecare pedeapsă care ni se cuvenea, iar noi suntem liberi. Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăță de *orice* păcat; și nu este nevoie de o a doua aplicare a lui, pentru că *nu-și pierde niciodată valoarea, este de o eficacitate eternă*. Sângele taurilor și al țapilor nu putea să-i facă desăvârșiți pe cei care aduceau jertfa, și de aceea aceste jertfe trebuiau să fie oferite din nou „în fiecare an”. Lucrarea preotului nu se încheia niciodată și, de aceea, „*orice preot stă în picioare în fiecare zi, slujind și aducând deseori aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu*” (Evrei 10.11,12). El S-a șezut pentru că lucrarea Sa *este terminată*; preoții stăteau în picioare pentru că lucrarea lor nu a fost niciodată terminată. „O singură jertfă” L-a satisfăcut pe Dumnezeu atât de complet încât nu a mai fost necesară nicio altă jertfă. „... voie, prin care *am fost sfințiți*, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, *odată pentru totdeauna*” (Evrei 10.10). „Printr-o *singură jertfă* i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” [Evrei 10.14], nu până când satana *instigă din nou ceva rău, ci pentru totdeauna*. Pe baza acestei lucrări desăvârșite, Dumnezeu poate spune: „Nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de neleguirile lor” (Evrei 10.17).

Intrând în plinătatea lucrării care a fost făcută pentru el, credinciosul primește o „conștiință curățită”. Cunoașterea păcatului neiertat dă o conștiință rea; dar când văd că păcatele mele au fost îndepărtate, conștiința mea este curățată. „Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de fapte moarte, ca să-I slujiți Dumnezeului celui viu!” (Evrei 9.14). Dacă jertfele de tauri și de țapi ar fi „desăvârșit pe cei ce care se apropiau”, atunci închinătorii, odată curățați, *nu ar mai fi avut cunoștința păcatului*. Dar pentru aceasta a fost nevoie de singura jertfă desăvârșită; și atât de desăvârșit au fost îndepărtate păcatele noastre prin acest sânge a-tot-curățitor, încât acum avem acces în prezența lui Dumnezeu Însuși. Perdeaua, care îl ținea pe om afară și prin care trecerea ar fi însemnat moartea pentru el, a fost ruptă prin moartea lui Hristos, iar noi putem intra acum în Sfânta Sfintelor. Atâta timp cât mai există încă vreo îndoială cu privire la păcat, ne *temem* de lumină; dar când conștiința este curățată, când păcatele sunt înlăturate, orice teamă este înlăturată. După cum s-a spus deja, lumina nu mai dezvăluie nicio pată; într-adevăr, dacă ar fi posibil ca lumina să fie chiar mai strălucitoare și mai pătrunzătoare decât este, ea nu ar face decât să dezvăluie și mai clar perfecțiunea lucrării lui Hristos. Slavă și mulțumire lui Dumnezeu! Suntem spălați și suntem „mai albi ca zăpada” .

Abia atunci, când suntem aduși în lumină, cunoaștem *întreaga valoare a sângelui*. Dar aceeași lumină, care ne arată că suntem spălați, curățați și primiți înaintea lui Dumnezeu în valoarea deplină și infinită a acelei lucrări perfecte, ne arată, de asemenea, că *avem păcat în noi*. „Lumina face ca totul să fie arătat” [Efeseni 5.13]; și atunci când intrăm în lumina prezenței lui Dumnezeu, această lumină ne cercetează în întregime și ne împiedică să *spunem că nu avem niciun păcat*. Păcatul, vechea natură, este acolo. Cuvântul lui Dumnezeu spune acest lucru și orice creștin sincer și ne indus în eroare este de acord. „Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înșine” [1 Ioan 1.8].

Conștientizarea păcatului și o conștiință încărcată de păcat sunt două lucruri foarte diferite. Prima este conștientizarea faptului că avem încă în noi carnea și că putem să greșim din lipsă de veghere; dar când știm că toate păcatele noastre au fost luate în considerare de Dumnezeu Însuși și înlăturate prin sângele lui Isus, conștiința noastră este curățată, eliberată de povara păcatului. Însuși faptul că Isus „a fost dat pentru greșelile noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră” [Romani 4.25] și este acum așezat la dreapta lui Dumnezeu este o dovadă divină pentru noi, că nu mai există nimic împotriva noastră; păcatele noastre nu vor mai fi amintite niciodată. Dacă Hristos nu ar fi fost înviat din morți, am fi încă în păcatele noastre. Dar *El a înviat. Păcatele noastre au fost îndepărtate*. Natura rea, păcatul, rămâne; dar rămâne ca ceva ce trebuie urât și ținut în moarte, ca ceea ce Dumnezeu a condamnat prin moartea propriului Său Fiu pe cruce.

Și alte pasaje, în afară de cele pe care le-am luat în considerare, sunt denaturate în adevăratul lor înțeles; dar nu este nevoie să intrăm în detalii în ele. Dimpotrivă, aș dori să subliniez un alt punct, în care prietenii noștri ai sfințirii contrazic Cuvântul lui Dumnezeu. Ei afirmă că gândurile rele nu sunt păcat; „ele vin ca un fulger”, spun ei, „și nu suntem responsabili pentru ele”. Dar s-au gândit ei vreodată la cuvântul Domnului nostru din Marcu 7.21? Acolo auzim că „gândurile rele” vin *din interior*, din inima oamenilor. Ei spun că „gândurile rele vin de la satan și satan ne ispitește în acest fel, dar aceasta nu este păcat; satan l-a ispitit și pe Isus”. Din nou, cât de rău este acest argument! Satan l-a ispitit pe Isus, dar au trecut vreodată „gânduri rele” sau „gânduri necuviincioase” prin inima Domnului nostru demn de adorare? Departe de noi gândul de a face o astfel de presupunere! Acele gânduri rele îl *întinează* pe om, spune Isus; dar Domnul era *curat, fără pată*. Nu este ciudat că cei care vorbesc atât de mult despre sfințenie coboară standardul

sfințeniei, susținând că gândurile rele nu sunt păcat? Standardul de sfințenie *al lui Dumnezeu* este necondiționat, desăvârșit și neschimbător; dar standardul *lor* vrea să se adapteze la imperfecțiunea ființei în care încă locuiește păcatul.

Se întreabă adesea: Care este de fapt caracterul scrierilor de sfințire? Ei bine, orice cititor atent și lipsit de prejudecăți va răspunde: Una dintre principalele lor caracteristici este că toate sunt *preocupate cu eul propriu*. Dar faptele sunt de nezdruccinat, și însuși faptul că prietenii noștri ai sfințirii sunt atât de preocupați cu *eul* dovedește că nu au *terminat* încă cu el, deși pretind că au făcut-o. Poate fi un eu bun sau rău, dar este întotdeauna eul, iar eul nu este Hristos, care ar trebui să fie „totul în toate” pentru creștinul credincios; așa cum este scris: „pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21).

Să aruncăm acum o privire asupra părții pozitive a problemei care ne preocupă, luând în considerare puțin din ceea ce spune *Dumnezeu* cu privire la sfințire. Să ne referim mai întâi la 1 Corinteni 6.11, unde citim: „Și așa erați unii dintre voi. *Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți*, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.” Vedem aici că, acolo unde *Dumnezeu* le leagă pe cele două, sfințirea precedă îndreptățirea. Unul dintre prietenii noștri ai sfințirii, pentru care acesta era un gând complet nou, a spus când i s-a atras atenția asupra lui: „Da, asta spune acolo; dar aceasta este complet contrar învățaturii noastre”. Într-adevăr, așa este; și nu ar trebui să fie aceasta o dovadă convingătoare pentru prietenii noștri, că „doctrina lor” este greșită? În realitate, nicio doctrină umană nu va rezista testului riguros al Cuvântului lui Dumnezeu. Un alt prieten al sfințirii, când i s-a atras atenția asupra pasajului de mai sus, a răspuns: „Dar acesta este singurul loc unde cuvintele sunt plasate astfel”. De parcă nu ar fi de ajuns când *Dumnezeu* a vorbit o singură dată! Cu o altă ocazie, un altul, un bătrân a spus: „Dacă îmi puteți arăta că sfințirea precedă justificarea, aceasta ar fi ceva ce nu am înțeles niciodată până acum”. I-am atras atenția asupra pasajului citat mai sus și apoi i-am arătat 1 Corinteni 1.30. Bătrânul a citit cele două pasaje, a părut destul de consternat și a spus: „Mi-ați arătat două pasaje în care sfințirea este pe primul loc; este suficient”.

Există însă și alte pasaje care dovedesc același lucru; vom reveni asupra lor mai târziu. Dar mai întâi un cuvânt despre 1 Corinteni 6.11. Ordinea în care *Dumnezeu* a așezat acolo sfințirea și justificarea nu poate fi negată, iar *Dumnezeu* nu face greșeli. El nu le-a pus așa fără intenție, deși îi derutează pe prietenii noștri când li se cere să explice de ce este așa. Dacă citim versetul în contextul său, aflăm că *unii dintre credincioșii din Corint fuseseră idolatri, hoți, bețivi etc.*; dar *Dumnezeu*, în marele Său har, a pus stăpânire pe ei, a lucrat în ei și i-a adus într-o poziție cu totul nouă: „Și așa erați unii dintre voi. *Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.*” Să se observe că aici se spun trei lucruri despre cel care a fost transferat din întuneric în lumină: *în primul rând, el este spălat*; acesta este efectul Cuvântului lui Dumnezeu în puterea Sa de curățire, atunci când este aplicat credinciosului prin Duhul; așa cum spune versetul nostru, „prin Duhul Dumnezeului nostru”. Această spălare sau curățire este realizată de Duhul Sfânt, *prin Cuvânt*. Spălarea prin Cuvânt este învățată în multe locuri din Scriptură și vom reveni asupra acestui aspect mai târziu. *Al doilea în ordine este „ați fost sfințiți”*; adică, corintenii credincioși fuseseră făcuți apți (adecvați lăuntric) pentru prezența lui Dumnezeu; și aceasta este valabil pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, deși prietenii noștri ar limita aceasta doar la unii dintre cei favorizați în mod special. Coloseni 1.12 ne învață că cei care au răscumpărarea prin sângele lui Hristos sunt făcuți apți sau potriviți pentru moștenirea sfinților în lumină. *Al treilea punct este: „ați fost îndreptățiți”*. Ce cuvânt cuprinzător este acest „îndreptățiți”! Tot ce era împotriva noastră a fost înlăturat, și aceasta într-un mod corect;

vina nu va mai fi niciodată imputată. Da, suntem îndreptățiți; nu există nicio pată sau cusur pe titlul nostru juridic! O ordine glorioasă - *ordinea lui Dumnezeu!* Mai întâi suntem făcuți potriviți, apoi este titlul juridic! Dumnezeu nu dă titlul înainte de a face apt; facerea apt vine mai întâi, apoi titlul. De aici putem vedea cât de complet potrivit este faptul că sfințirea precedă justificarea.

Dar acesta, așa cum am observat deja, nu este singurul pasaj în care Dumnezeu pune sfințirea pe primul loc. În 2 Tesaloniceni 2.13 găsim cuvintele: „Iar noi suntem datori să-I mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi, frați preaiubiți de Domnul, că Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire în sfințirea Duhului și în credința adevărului.” Dacă suntem aleși pentru mântuire în sfințire, atunci sfințirea trebuie să vină mai întâi. În 1 Petru 1.2 vedem aceeași ordine: „aleși ... în sfințirea Duhului, {spre} ascultare și spre stropire cu sângele lui Isus Hristos”. Și în Efeseni 5.26, sfințirea stă înainte de curățire, deci este clar că Dumnezeu nu curăță pentru a sfinți.

Prin aceasta se ridică în mod natural întrebarea: *când* suntem sfințiți și *cum*? În 1 Corinteni 1.30 auzim că Hristos a devenit pentru noi „înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare”. Și aici întâlnim o ordine frumoasă, în sensul că răscumpărarea, care va fi acordată în plinătatea sa și trupului, este menționată ultima. Dar mai departe: întrucât Hristos a devenit pentru noi toate acestea, rezultă că, de îndată ce Hristos devine partea noastră, trebuie să primim totul, și că, atâta timp cât nu-L avem pe Hristos, nu posedăm nimic. În ceea ce privește neprihănirea (dreptatea), propria noastră neprihănire este doar o „haină murdară” în ochii lui Dumnezeu. Dreptatea, pe care El o socotește, este o „dreptate fără fapte”. (Vezi Romani 4.6) La fel este și cu sfințirea; este o sfințire fără fapte. În același mod și în aceeași manieră în care o primim pe una, o primim și pe cealaltă. Hristos a devenit atât una, cât și cealaltă pentru noi. Din acest pasaj și din alte pasaje din Scriptură reiese clar că cel care cunoaște iertarea păcatelor sale este, de asemenea, îndreptățit să spună: „Sunt sfințit”. Așa se spune și în Evrei 10.10: „voie, prin care am fost *sfințiți*, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna”. Ultimele cuvinte ne arată că sfințirea este asigurată pentru noi prin valoarea jertfei lui Hristos, iar această jertfă este propriul Său trup. Prin valoarea inestimabilă a acestei jertfe, noi suntem puși deoparte pentru Dumnezeu. Și pentru cât timp? Până când vom fi biruiți din nou de păcat? Nu, slavă lui Dumnezeu!: mai degrabă, citim: „Printr-o singură jertfă i-a *desăvârșit pentru totdeauna* pe cei sfințiți” [Evrei 10.14].

Cuvântul: „Fără sfințenie nimeni nu-L va vedea pe Domnul” [Evrei 12.14b], este citat în mod repetat cu ideea că numai cei care au primit așa-numita „a doua binecuvântare” vor poseda această sfințenie și Îl vor vedea pe Domnul; când, de fapt, este un cuvânt plin de semnificații practice pentru fiecare fiu, pe care îl primește Dumnezeu. Toți acești fii trebuie să „urmărească pacea cu toți și sfințenia” [Evrei 12.14a]; în același timp, ei sunt îndemnați să fie mereu veghetori, pentru a nu fi întinați de vreo rădăcină de amărăciune care încolțește. (A se vedea Evrei 12.14,15). Aici avem din nou o dovadă din Cuvântul lui Dumnezeu. că păcatul se află în credincios, chiar și în cei care urmăresc sfințenia; căci cum ar putea să încolțească „o rădăcină de amărăciune”, sau să aibă loc o întinare, dacă nu ar mai exista un păcat care să o producă? Tot răul din lume nu L-a întinat pe Domnul Isus. Nu a existat niciodată vreo rădăcină de amărăciune în pieptul Său. De unde a apărut această distincție? Pur și simplu pentru că El nu avea păcat în El, dar noi avem păcat în noi.

În același capitol (Evrei 12) auzim, de asemenea, ceva despre minunatul adevăr că suntem făcuți „părtași” sfințeniei lui Dumnezeu [Evrei 12.10b]. Înseamnă aceasta că Dumnezeu cere sfințenie de la noi sau că suntem introduși în savurarea sfințeniei? Nu, ci noi suntem făcuți părtași la sfințenia Sa. Și dacă suntem părtași la sfințenia lui Dumnezeu, suntem atunci *lipsiți* de sfințenie? Dar cum are loc aceasta? Cum suntem făcuți părtași la sfințenia lui Dumnezeu? Prin faptul că

voința noastră este frântă. Dumnezeu ne pedepsește în beneficiul realizării acestui scop binecuvântat în noi. Și care sunt cei care sunt astfel binecuvântați? Sunt doar cei care ating „experiența superioară”? Nu, ci „Domnul îl disciplinează pe acela pe care îl iubește” (Evrei 12.6).

Prietenii noștri nu vor să recunoască faptul că cuvântul sfințire înseamnă „separare”. Dar cu siguranță are acest sens, deși, fără îndoială, nu trebuie să se limiteze la acesta. Dar nici nu ar trebui să fie limitat la sensul de „a fi sfânt”. În Ioan 17, Isus spune că Se sfințește pe Sine Însuși (Ioan 17.19). Exista ceva de care ar fi trebuit să Se curețe El Însuși? Nu. Nu a fost El întotdeauna sfânt? Cu siguranță cuvintele Sale nu pot avea acest înțeles. Ce înseamnă, atunci, când El spune cu privire la ai Săi: „pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți în adevăr”? Semnificația este următoarea: Isus S-a „pus deoparte” pentru poporul Său, ca Om glorificat sus la dreapta lui Dumnezeu, pentru ca adevărul să-și poată exercita puterea de sfințire asupra lor.

Vasele din Templu erau sfințite, dar nimeni nu ar afirma vreodată că ele posedau vreo sfințenie interioară. Ele erau pur și simplu puse deoparte pentru o utilizare specială, o utilizare sfântă, dacă vreți. Așa că și noi, copiii lui Dumnezeu, suntem „puși deoparte”, și asta tot pentru un scop sfânt; puși deoparte pentru a-L sluji pe Dumnezeu, puși deoparte pentru a trăi într-o separare sfântă de această lume care este „vrăjmașă împotriva lui Dumnezeu”. Vai, vai, trebuie să spunem: cât de puțin ne gândim la aceasta în viața practică! Cât de mult arată casele, hainele, comportamentul și aspirațiile celor care se numesc creștini că nu sunt separați de lume! Această legătură cu lumea merge chiar atât de departe încât bisericile *iau ceva de la lume* prin așa-numitele spectacole de muzică spirituală, festivaluri și colecte săptămânale. Gândește-te la asta, cititorule! Cauza lui Hristos este susținută de ceea ce i se opune în mod direct, da, de ceea ce *este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu!* Biserica o datornică față de lume! Hristos un datornic față de dușmanii Săi! Ce contradicție! Cât de mult au decăzut creștinii!

Dar noi nu suntem doar „puși deoparte” pentru a trăi separați de lume, ci și pentru a umbla în lumină, în părtășie cu Dumnezeu, unde tot ceea ce dezvăluie lumina ca fiind rău trebuie judecat. Astfel, credinciosul este *pus deoparte pentru Dumnezeu*. Și să notăm bine: este o punere deoparte în puterea Duhului lui Dumnezeu - spălat, sfințit, îndreptățit în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru.

Este extrem de important să facem distincția între lucrarea care se face pentru noi și lucrarea care se face în noi. Lucrarea care este făcută pentru noi este făcută prin Hristos, și ne-am străduit să arătăm în cele de mai sus că este o lucrare de o valoare infinită, o lucrare *făcută o singură dată*, care nu poate fi repetată niciodată; în timp ce *lucrarea din noi* este făcută *prin Duhul Sfânt* și este continuată *permanent* în credincios. Prietenii noștri ai sfințirii fac o foarte mare greșală amestecând aceste două lucrări. În opinia lor, nu a existat o răscumpărare completă, pe deplin finalizată pe cruce. Ei spun: sângele trebuie să-și facă *acum* lucrarea în credincios; omul justificat are încă păcat în el și are nevoie de aplicarea permanentă a sângelui, pentru a-l face sfânt; da, este necesar ca un flux continuu de sânge să curgă prin el pentru a-l păstra curat. Toate acestea sunt categoric contrare Cuvântului lui Dumnezeu, care spune: „o dată pentru totdeauna” [Evrei 10.10]. Iar atunci când spun că se poate pierde „starea de sfințenie” și că suntem sfințiți doar atâta timp cât „ne ținem răstigniți”, ei dovedesc că nu înțeleg deloc că Isus a fost răstignit pe cruce ca expresie a judecării lui Dumnezeu asupra omului în carne și că noi, de îndată ce sufletele noastre acceptă acest adevăr prin credință, putem spune: *suntem răstigniți împreună cu Hristos*.

Cititorul ne va scuza dacă vom sublinia încă o dată acest lucru: *lucrarea de pe cruce este terminată; „sângele” și-a făcut lucrarea și, făcut plăcut în toată valoarea infinită a sângelui, da, în Hristos*

Însuși, credinciosul stă acum înaintea lui Dumnezeu, fără pată, „mai alb ca zăpada”; nu, chiar mai mult: iubit așa cum este iubit Hristos Însuși. Ar putea exista vreo expresie mai categorică? Și totuși, aceasta este ceea ce ne spune Dumnezeu nouă, răscumpăraților Săi. (Compară cu Ioan 17.23).

Cât de diferită de aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în noi. Ea este continuă și progresivă; este o lucrare practică. Duhul Sfânt ne introduce în cunoașterea a ceea ce a făcut Isus pentru noi, a ceea ce este El pentru noi și în cunoașterea gloriei viitoare, de care vom avea parte împreună cu El. El ia din ceea ce este a lui Hristos și ni le face cunoscut. „El Mă va glorifica”, spune Hristos (Ioan 16.14). Duhul Sfânt ne determină să ne bucurăm în Hristos; El stârnește în noi dorința de a semăna din ce în ce mai mult cu El și de a trăi despărțiți de orice rău. De asemenea, El ne conduce să „ținem trupul în supunere”. Dorința de a fi asemenea lui Hristos este sfințirea practică și, prin puterea Duhului Sfânt, nu numai că se naște dorința, ci și roade ies la iveală. Există un progres în acest sens. Învățăm să ne bucurăm din ce în ce mai mult de Hristos, pe măsură ce El devine tot mai mult singurul subiect al preocupării inimii. Avem, de asemenea, mai multă putere de mărturie pe măsură ce învățăm prin Duhul Sfânt să umblăm mai aproape cu Dumnezeu. Mai mult, prin lucrarea Duhului suntem în stare să „să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos” [Efeseni 4.15]. Acest progres ar trebui să continue până când vom fi cu Hristos în glorie. „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” [1 Ioan 3.3].

Această lucrare progresivă, pe care o realizează Duhul Sfânt, o găsim și în 1 Tesaloniceni 5.23: „Iar Însuși Dumnezeul păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” Aici nu se menționează „carnea”; aceasta nu poate fi sfințită. Dar *trupul* aparține Domnului și ar trebui să fie consacrat Lui; aceasta este slujirea noastră înțeleaptă (Romani 12.1). Vedem din acest pasaj că nu numai duhul și sufletul, ci și trupul ar trebui să fie puse deoparte pentru Domnul și pentru slujirea Sa. Un alt cuvânt, care vorbește tot despre sfințirea trupului, se găsește în 1 Tesaloniceni 4.3: „Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea voastră, ca să vă feriți de curvie”. Cred că prietenii noștri omit ultima parte a acestui verset („să vă feriți de curvie”), pentru că conținutul său nu corespunde foarte bine intențiilor lor, deoarece arată că principiul rău este prezent în interior și trebuie supravegheat; altfel, de ce ar trebui ca persoana sfințită să fie îndemnată să se ferească de curvie? Trupul trebuie să fie complet pus deoparte pentru Domnul și să nu fie dat necurăției. Acesta este modul în care progresează lucrarea din noi în puterea Duhului Sfânt.

Mai există însă un alt aspect, pe care am dori să-l luăm în considerare pe scurt și care pare să fie complet ignorat de prietenii noștri; acesta este caracterul purificator al *Cuvântului*. Ei fac din orice curățire o curățire prin sânge. „Spălați de păcatele noastre în sângele Său” [Apocalipsa 1.5] este, după cum am văzut, un lucru care se face o dată pentru totdeauna, în timp ce „spălarea cu apă, prin Cuvânt” [Efeseni 5.26] este continuă. În acest fel, Hristos sfințește și curăță Biserica Sa iubită; iar în glorie, El Și-o va prezenta pe aceasta „neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta” (Efeseni 5.27). În puterea Duhului Sfânt, Cuvântul este aplicat și lucrarea continuă.

Celor mai mulți dintre cititorii mei le este cunoscut faptul că *apa* este folosită în mod repetat în Scriptură ca imagine a *Cuvântului*. Este unul dintre multele simboluri ale Scripturii. Nu este nevoie să dezvolt faptul că ea este o imagine foarte potrivită: așa cum apa curăță de murdăria exterioară, tot așa și Cuvântul curăță de murdăria interioară. „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Păzindu-se după Cuvântul Tău” (Psalmul 119.9). În Efeseni 5 găsim cele două expresii unite: „spălarea cu apă prin Cuvânt”. Faptul că actul de curățire are loc prin Cuvânt îl vedem și din Ioan 15.3, unde se spune: „Voi sunteți deja *curați*, datorită *cuvântului* pe care vi l-am spus”. Și în Ioan 3.5 apa este folosită ca simbol al Cuvântului, deși acest pasaj este adesea aplicat în mod eronat la botez: „Dacă

nu se naște cineva din apă și din Duh”, adică Cuvântul lui Dumnezeu este aplicat la inimă și la conștiință prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Alte pasaje dovedesc că această interpretare este corectă. În Iacov 1.18, de exemplu, citim: „El, potrivit vocii Sale, ne-a născut prin *Cuvântul adevărului*”. Aici avem Cuvântul ca mijloc sau instrument al nașterii din nou. De asemenea, citim în 1 Petru 1.23: „Fiind *născuți din nou* nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin *Cuvântul viu*, care rămâne pentru totdeauna, *al lui Dumnezeu*.” Așadar, vedem că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să Își găsească drumul în suflet pentru ca nașterea din nou să poată avea loc. Să nu uităm, totuși, că numai prin puterea Duhului, Cuvântul poate să-și găsească loc în inimă și în conștiință. „Născut din *apă și din Duh*”.

Drept urmare, această putere de curățire a Cuvântului nu se aplică doar la nașterea din nou, ci continuă pe calea credinciosului. Aceasta ne este descris atât de frumos în capitoul 13 din Evanghelia după Ioan. Acolo, Isus le spune ucenicilor Săi: „Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat” [Ioan 13.26]. Domnul vorbește metaforic despre o persoană care a făcut o baie, dar care își murdărește din nou picioarele pe drumul de la baie și, prin urmare, are nevoie să fie spălată din nou. Este exact așa cu creștinul credincios. El a experimentat baia nașterii din nou, dar umblă printr-o lume murdară și intră în mod constant în contact cu murdăria; își murdărește picioarele. Dar Hristos, care ne iubește nespuse de mult, se apleacă spre noi pentru a spăla murdăria. El trimite Cuvântul în conștiința noastră prin puterea Duhului Sfânt; noi ajungem să recunoaștem și să mărturisim întinarea care a avut loc și suntem astfel curățați. Nu există nicio îndoială că unul dintre motivele pentru care avem atât de des nevoie de curățire este faptul că nu citim mai sânguincios Cuvântul lui Dumnezeu și nu Îl aplicăm la umblarea noastră. Încercându-ne cu griji sau obligații inutile, urmărind lucrurile acestui pământ sau chiar plăcerile lui, avem puțin timp sau inimă pentru Cuvântul lui Dumnezeu; și astfel, pe măsură ce Duhul este întristat și Cuvântul este neglijat, facem progrese mici sau chiar deloc.

În legătură cu Evrei 10, am discutat deja despre sfințirea prin jertfa trupului lui Isus, jertfa oferită pentru noi. Sfințirea prin sângele lui Hristos, menționată în Evrei 13, este strâns legată de aceasta: „De aceea și Isus, *ca să sfințească poporul prin propriul Său sânge*, a suferit dincolo de poartă” [Evrei 13.12]. Aceasta este punerea deoparte a poporului Său pentru Dumnezeu în afara iudaismului și a lumii, potrivit valorii acestei jertfe nespuse de mari.

Am putea cita și alte pasaje din Scriptură, dar cele pe care le-am luat în considerare sunt suficiente pentru a arăta că toți credincioșii în Domnul Isus Hristos *sunt sfințiți* într-un mod triplu: *prin Duhul, prin adevăr* (Cuvântul lui Dumnezeu) și *prin sânge*. Sfințirea nu constă în faptul că *păcatul a fost ars din noi (eliminat definitiv din noi)*, ci în faptul că suntem puși deoparte pentru Dumnezeu în puterea Duhului, prin adevăr și pe baza lucrării de răscumpărare împlinite.

Pot prietenii noștri să privească sincer aceste pasaje din Scriptură și să spună că nu au fost sub înșelăciune? Dorința sinceră de a umbla pe calea cea bună și de a urmări sfințenia este ceva ce prețuim foarte mult; dar întrebarea este dacă este o *sfințenie care corespunde adevărului*. Dacă nu, nu este o sfințire conform lui Dumnezeu. Această doctrină aduce mai degrabă toate sufletele sincere, care o acceptă, într-o robie severă, așa cum mărturisesc toți cei care au fost eliberați de ea.

Fie ca Dumnezeu să ne dea să fim mai sânguincioși în studierea Cuvântului și să ne călăuzească în tot adevărul!

„Iar Dumnezeul păcii, ... să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” [Evrei 13.20,21].